

WAT GEBEURDE ER OOK ALWEER IN DEEL 1?

LEES HET HIERONDER!

In *De vloek van de zee*, het eerste boek in de School of Myth & Magic-duologie, kon je lezen over Devin, die een ongelooflijke ontdekking doet. Ze is een zeemeermin! Haar gave moet absoluut verborgen blijven. Om te leren haar krachten te beheersen, vertrekt ze naar de School of Myth & Magic: een school voor magische wezens in Noorwegen. Op deze school wordt ze al snel vriendinnen met de sirene Lilou en ontmoet ze de onweerstaanbare halfgod Caleb.

Terwijl ze kennismaakt met de magische wereld en steeds hechter wordt met Caleb, wordt de school geteisterd door een incubus. Dit wezen, dat zich voedt met de angst van anderen, kon door de beschermende koepel rondom de school dringen, en maakt slachtoffers door leerlingen aan te vallen. Devin leert dat de incubus de naam Kassian heeft. Ondanks de angst die ze voelt voor dit wezen, is ze ook benieuwd naar de ware aard van de incubus.

Ondertussen ontdekt Devin dat ze niet zomaar een zeemeermin is, maar de enige nog bestaande diepzeegruwel. Samen met Caleb en Lilou ontdekt ze steeds meer over deze soort in een oud boek. Ze leert dat de diepzeegruwels lang geleden acht stenen poorten in de kelder van de school hebben gebouwd, die werken als portalen naar de zeven zeeën. De incubus wordt aangetrokken door de achtste poort, maar hij kan niet achterhalen waarom. Alleen Devin, de enige diepzeegruwel, is in staat om deze poort te vernielen, en daarmee de stroom incubussen die de school binnen wil dringen te stoppen.

Om dit te kunnen doen, moet ze haar ware krachten als diepzeegruwel oproepen. Dat kan alleen door iemand een kus te geven, en daarmee diens levensenergie op te zuigen. Caleb is bereid de kus van de zeemeermin te ontvangen. Ze voeren het plan uit wanneer necromancer Cedric Seymour aanwezig is op school om de incubus te verbannen met een ritueel. Als necromancer is hij ook in staat mensen terug te brengen van de dood. Nadat Cedric Seymour Kassian heeft verbannen van de school, voeren Devin en Caleb hun plan uit. Maar hun hartstochtelijke eerste kus eindigt niet zoals ze hoopten, want als Caleb zijn ogen weer opent staat Devin oog in oog met niemand minder dan Kassian...

EEN DEAL MET DE DEMON

Mijn kus kostte Caleb het leven. Hij was dood, had geen hartslag en haalde geen adem meer. Nog geen halfuur later zat hij op een bed in de ziekenboeg, alsof er niets gebeurd was, en onderzocht meneer Longo hem.

Ik had geen idee hoe dat mogelijk was, maar ik wist één ding zeker: Kassian zat in zijn lichaam en had me heel duidelijk gemaakt dat ik mijn mond moest houden. Wat er met Caleb zou gebeuren als ik dat niet deed, wilde ik liever niet ontdekken. Dus ik zweeg. Ik zweeg omdat alles in mij ineenkromp als ik er alleen al aan dacht hoe Caleb levenloos voor me had gelegen en ik helemaal alleen was geweest met mijn paniek. Dat kon ik niet nog een keer verdragen.

‘Alles ziet er normaal uit,’ zei meneer Longo.

Dat er helemaal niets normaal was, merkte niemand. Cedric Seymour en Lilou zagen de veranderingen niet en voelden evenmin dat er iets mis was met Caleb.

Ik stond op een afstandje met mijn armen om me heen geslagen en probeerde niet in te storten. Ik was gebroken. Alsof de strakke greep van mijn armen rond mijn lichaam het enige was dat me nog bij elkaar hield. Ik was wanhopig, en er tolden zoveel vragen door mijn hoofd dat er geen plaats was voor ook maar één heldere gedachte.

‘Gaat het wel goed met je?’ vroeg Lilou.

‘Eh... ja, het gaat goed,’ zei ik met een schorre stem. Ik dwong mezelf tot een glimlach die hopelijk kon verbergen hoe machteloos en kwetsbaar ik me voelde.

‘Als dit vals alarm was, dan ben ik waarschijnlijk niet meer nodig,’ zei Cedric Seymour. ‘En dat terwijl ik me juist op een goede, oude reanimatiespreuk had verheugd.’ Hij knipoogde naar me, knikte bij wijze van afscheid en wilde uit de ziekenboeg vertrekken.

‘Wacht!’ Ik hief mijn hand, hoewel ik geen plan had. Ik kon hem niet vertellen dat de demon terug was – in elk geval niet in diens aanwezigheid – maar als ik niets zei, dan verdween de enige persoon van wie ik wist dat hij in staat was het op te nemen tegen een incubus zoals Kassian. Cedric Seymour was namelijk een necromancer, oftewel een dodenbezweerder.

‘Is er nog iets?’ vroeg hij.

Ik opende mijn mond, maar kon geen woord uitbrengen. Meteen daarna keek ik naar Kassian. Zijn ogen waren vernauwd tot smalle spleetjes en hij doorboorde me met een blik die zich diep in mijn binnenste vastbeet. Ik verstijfde en voelde een onzichtbare hand op mijn keel. Hij had mijn stem afgepakt.

Ik beantwoordde zijn blik op dezelfde doordringende manier. Ik besepte dat ik niemand mocht vertellen wie hij was, maar als hij zijn

magie in het bijzijn van anderen niet kon beheersen, dan moest hij er niet raar van opkijken als hij door de mand viel.

Dat beseftte hij blijkbaar, want hij liet me met rust.

Ik liet mijn arm weer zakken. ‘Nee, laat maar.’

‘Wat deden jullie eigenlijk in de grot?’ vroeg Cedric Seymour wantrouwend. Hij wees eerst naar Caleb en vervolgens naar mij.

‘Niets bijzonders.’ Ik was niet in staat hem aan te kijken.

‘Het is voor een nimf geen enkel probleem om in water dat zo koud is te zwemmen, maar faunen staan niet bepaald bekend om hun zwemtalent. Dat heeft niets met hun status als goddelijk wezen te maken. Het had slecht kunnen aflopen.’

‘Het was stom van ons,’ antwoordde ik nonchalant.

‘Maar heeft het gewerkt?’ vroeg Lilou.

‘Heeft wát gewerkt?’ wilde Cedric Seymour weten.

‘Eh...’ Ik wist niet hoe ik Lilous vraag kon beantwoorden zonder meer vragen op te roepen. Om eerlijk te zijn wist ik het antwoord zelf niet eens. Ik voelde me niet echt anders. Als mijn ware kracht door de kus was opgeroepen, dan had ik daar nog niets van gemerkt. Geen vuurwerk, geen confetti en geen spandoek dat aan het plafond hing. Niets.

Kassian keek naar meneer Longo. ‘Kan ik weg?’

‘Er is niets met je aan de hand,’ antwoordde hij.

‘Mooi.’ Hij sprong van het bed, pakte mijn arm en trok me langs Cedric Seymour naar de uitgang. ‘We gaan.’

‘Gaan? Waarnaartoe?’ riep Lilou ons na.

‘Stel geen stomme vragen,’ snauwde Kassian tegen haar.

‘Kun je je nog opvallender gedragen?’ siste ik tegen hem. Afgezien van het feit dat zijn hand als een bankschroef rond mijn arm

klemde, mocht hij niet zo tegen Lilou snauwen. Ik probeerde me los te rukken, wat hij pas toeliet toen hij beseftte dat hij door zijn gedrag alle aandacht trok. Bijna verontschuldigend liet hij mijn arm los en deed een stap naar achteren. Met nadruk op bijna, want niets aan hem wekte de indruk dat hij wist wat het betekende om ergens spijt van te hebben.

Ik keek naar Lilou terwijl ik Kassian naar de uitgang van de ziekenboeg duwde. ‘Ik weet dat hij zich afschuwelijk gedraagt, maar hij is moe,’ legde ik uit. ‘Dat zijn we allebei. We praten morgen, oké?’

‘O-oké,’ stamelde ze onzeker.

Ik sloeg de deur dicht, leunde er met beide handen tegenaan en snoof als een stier. Het maakte me woedend dat ik werd gedwongen om de terugkeer van Kassian voor me te houden. Om hem daarnaast zelfs te moeten helpen zichzelf niet te verraden ging echt te ver. Het was één ding dat hij me medeplichtig had gemaakt, maar iets heel anders om Caleb als een klootzak te laten overkomen. Een opmerking zoals daarnet zou Caleb nooit hebben gemaakt, vooral niet tegen Lilou, omdat hij wist hoe onzeker ze zich in zijn buurt voelde.

Woedend draaide ik me om naar Kassian en ik hield mijn wijsvinger dreigend voor hem. ‘Haal het niet in je hoofd om nog een keer zo tegen Lilou te snauwen,’ zei ik.

Voordat ik beseftte wat er gebeurde werd ik bij mijn kin gepakt en tegen de deur geduwd.

‘Je hebt het recht niet om me bevelen te geven,’ zei Kassian met een waarschuwend klank in zijn stem. Hij klemde zijn hand stevig rond mijn kin en zijn magie omringde me als een waas.

Als Cedric Seymour op dat moment naar buiten was gekomen, zou het afgelopen zijn met alle geheimzinnigheid. Maar dat gebeurde niet. Ook de doffe klap die klonk doordat ik tegen de deur werd geduwd had blijkbaar niemand gehoord.

Ik haalde zwaar adem, pakte Kassians hand en probeerde hem weg te trekken. ‘Laat me los,’ zei ik hees. ‘Anders open ik deze verdomde deur en vertel ik iedereen wie je bent.’

‘Dat doe je niet.’ Zijn woorden klonken niet als een dreigement, maar waren eerder een simpele constatering. Hij straalde een angstaanjagende rust uit terwijl hij dat zei. ‘Niet als het leven van je vriend je iets waard is.’

‘Leeft hij nog?’ Mijn hart sloeg een slag over. Ik had er de hele tijd niet aan durven denken dat Caleb dood kon zijn. Hij stond voor me en haalde adem. Maar was hij er nog? Bevond hij zich ergens achter de ogen die op dit moment met een koude, berekenende blik naar me keken?

Kassian gaf geen antwoord op mijn vraag. ‘Je hebt twee opties,’ zei hij. ‘Je helpt me of je sterft. Wat kies je?’

‘Laat me los,’ zei ik opnieuw, maar nu vastbesloten.

Ik tastte met mijn voeten naar de grond omdat hij was begonnen me op te tillen, wat hem geen enkele moeite kostte. Tegelijkertijd keek hij me onverstoorbaar en met een doordringende blik aan. Maar als hij dacht dat hij me bang kon maken en zich misschien zelfs met mijn angst kon voeden, vergiste hij zich. Ik gunde hem het plezier niet om ook maar een beetje angst bij me te zien.

We stonden vlak tegenover elkaar terwijl hij wachtte tot ik een beslissing nam. Het leek een eeuwigheid te duren.

Ik weerstond zijn blik en zweeg.

‘Goed dan,’ zei hij.

Het klonk bijna alsof het hem speet wat er nu ging gebeuren, maar dat weerhield hem er niet van zijn krachten te blijven gebruiken.

‘Je hebt me nodig,’ hijgde ik.

Kassian liet me zo plotseling los dat ik door mijn knieën zakte. Ik probeerde mezelf te herpakken. Ik probeerde mijn kalmte terug te krijgen.

Was het me maar gelukt om bij mijn magie te komen. Ik had hem maar al te graag een ijskoude douche gegeven, maar naar adem snakken en tegelijkertijd magie gebruiken was niet bepaald mijn sterkste punt. Vooral niet als er nergens in de buurt water te bekennen was.

‘Daarin vergis je je,’ beweerde hij, waarna hij zich omdraaide en weg wilde lopen.

Had hij me niet meer nodig? Was hij niet langer aan mij gebonden en alleen daardoor in staat om zich binnen de koepel rond de school te bewegen?

Ik zag hem als door een waas weglopen, maar na een paar passen bleef hij staan. *Als je me verraadt, dan weet ik het*, hoorde ik zijn stem in mijn hoofd zeggen. *Eén verkeerd woord en je ziet je vriend nooit meer terug. Is dat duidelijk?*

Ik was dus niet de enige die telepathie beheerste. Alleen was ik niet in staat om daar in mijn menselijke vorm gebruik van te maken. Hij hoefde daarentegen zijn demonengezicht niet te laten zien om in mijn hoofd rond te spoken.

Ik zou het liefst tegen hem zeggen dat ik me niet liet chanteren, dat hij me onderschatte en beter kon stoppen met waar hij mee

bezig was nu het nog kon. Maar ik was gehecht aan mijn leven. Ik knikte met tegenzin, wat voelde als een verraad aan mezelf.

‘Brave meid,’ zei hij, waarna hij wegliep.

‘Monster,’ mompelde ik.

Hoe was ik in vredesnaam op de gedachte gekomen dat hij meer dan een meedogenloze, ongevoelige demon was? Ik balde de hand waarmee ik op de vloer steunde zo hard tot een vuist dat mijn knokkels wit werden. Eerst had hij Caleb aangevallen, waarbij hij hem bijna had vermoord, en nu had hij bezit van zijn lichaam genomen. Hij bestuurde hem als een marionet, precies zoals hij mij bestuurde en me dwong naar zijn pijpen te dansen.

Ik wierp een vluchtige blik op de deur en speelde met de gedachte om op te springen, hem open te duwen en Kassian te verraden, maar het risico dat hij de waarheid sprak was te groot. Hij had me niet zonder reden kennis laten maken met zijn telepathische gaven. Hij kon in mijn hoofd binnendringen en hoefde niet naast me te staan om te weten dat ik over hem praatte. Op deze manier was hij ook in staat geweest me te horen toen ik hem riep. Ik kon nooit weten wanneer hij me afluisterde.

Wankelend kwam ik overeind. Ineens besepte ik dat ik de schrammen op mijn buik, die ik had opgelopen door Bradfords klauwen, al een tijdje niet voelde. Haastig legde ik mijn hand erop. Dat deed ook geen pijn. Ik trok mijn trui omhoog en zag dat de parallelle schrammen, die van mijn ribben tot mijn navel liepen, littekens waren geworden. Het incident had nog geen vierentwintig uur geleden plaatsgevonden en toch waren de wonden genezen. Dat kon onmogelijk door de wondzalf komen. Maar wat zat er dan achter?

Ik keek Kassian na. Zou hij weten wat de plotselinge genezing

veroorzaakte? Hij wist absoluut meer, in elk geval veel meer dan ik. Ik twijfelde er alleen aan of hij zijn kennis vrijwillig met me zou delen als hij daar zelf geen voordeel van had.

De klink van de deur naar de ziekenboeg ging naar beneden en ik maakte me snel uit de voeten voordat ik aan iemand moest uitleggen wat ik alleen in de gang deed, waar Caleb was gebleven en waarom hij zich zo vreemd had gedragen.

Een paar minuten na de confrontatie met Kassian liep ik mijn grot in. Ik was helemaal vergeten dat die inmiddels leeg was, hoewel 'leeg' ook weer niet helemaal klopte. De ruimte stond nog steeds vol met allerlei spullen, zoals kistjes, mosselen, koralen, gedroogde zeesterren en andere vondsten uit de zee. Alles vertelde een eigen verhaal en ik had bijna het gevoel alsof ik die verhalen kon horen als ik met mijn vinger over de schatten streek. Hoewel dit allemaal niet van mij was, maar afkomstig was van de zeemeerminnen die voor me in deze grot hadden gewoond, gaven de voorwerpen me het vertrouwde gevoel dat ik thuis was. Maar dat veranderde niets aan het feit dat mijn persoonlijke spullen, waaronder mijn telefoon, in Calebs kamer lagen. Ik had geen nachthemd of tandenborstel, alleen de kleren die ik droeg.

Ik leunde tegen de rotswand, liet me naar beneden glijden tot ik op de vloer zat en steunde met mijn hoofd op mijn handen.

Vertrouw me, had Caleb gezegd. Dat hoorde ik voortdurend. Van Caleb, Seth en Bradford. En toch eindigde het telkens weer in een chaos. Ik had geen idee wie ik nu nog kon vertrouwen. Ik

vertrouwde mezelf en mijn instinct niet eens meer. Tenslotte had dat me willen wijsmaken dat Kassian geen monster was. Daarin heb ik me ongelofelijk vergist.

Terwijl in de eetzaal van de school de overwinning op de incubus werd gevierd, zat ik de hele tijd op de vloer van mijn grot. Ik wist niet wat ik moest doen. Het was onmogelijk om naar Bradford toe te gaan en hem te vertellen dat Kassian niet was verbannen. Niet zolang Calebs leven afhing van mijn zwijgen. Maar wachten tot de demon zijn volgende slachtoffer had gevonden? Dat was ook geen optie.

Ik kwam overeind, sleepte me naar mijn bed en kroop onder de dekens, maar slapen kon ik wel vergeten omdat er een carrousel aan onbeantwoorde vragen in mijn hoofd ronddraaide. Ik hoorde de nimfen lachen en grapjes maken terwijl ze terugkwamen van de eetzaal en in hun grotten verdwenen. Daarna werd het langzamerhand stil. Intussen woelde ik heen en weer, legde een kussen op mijn gezicht en gooide het uiteindelijk met een verstikte kreet van me af.

Het ging niet. Ik deed geen oog dicht. Na alles wat er was gebeurd had ik doodmoe moeten zijn, maar niets was minder waar. Ik voelde me alsof ik vijf liter koffie had gedronken.

Ik besloot een wandeling te gaan maken in de hoop dat ik daarvoor moe zou worden.

Als een geest dwaalde ik door de gangen van de school. Af en toe kwam ik anderen tegen, hoewel ik probeerde iedereen zoveel mogelijk te ontwijken.

Sommigen riepen me iets na, feliciteerden me met mijn overwinning op de demon, noemden me heldin of zeemeermin van de

dag. Ik beantwoordde hun opmerkingen en lof met een vluchtige glimlach of een halfslachtig bedankje. Het ritueel was tenslotte mislukt en de demon was niet verbannen, ook al besepte niemand dat.

Ineens stond ik voor Calebs kamer. Het was niet mijn bedoeling geweest om daarnaartoe te gaan, maar mijn voeten hadden de weg uit zichzelf gevonden. Ze hadden me naar de plek gebracht waar de antwoorden op me wachtten. Antwoorden die ik dringend nodig had, maar waarvan ik betwijfelde of Kassian ze zou geven, als hij hier was tenminste. Ik had geen idee of hij toegang tot Calebs herinneringen had en wist waar zijn kamer was. En zelfs als dat zo was, zou hij zijn eerste nacht in een vreemd lichaam dan slapend in een bed doorbrengen? Hadden incubussen eigenlijk slaap nodig? Ik kreeg hoofdpijn door alle vragen die ik had.

Ik speelde met de gedachte om op de deur te kloppen en hief mijn hand. Het was binnen stil en er scheen ook geen licht door de kier onder de deur. Misschien was hij er inderdaad niet of sliep hij.

Ik wilde niet nog een keer bang zijn om dood te gaan, maar dat weerhield me er niet van op de deur te kloppen. Hij zou me tenslotte niet opnieuw zo kunnen overdonderen. De reden voor mijn aarzeling was dat ik hem niet wilde laten winnen. Ik wilde niet naar hem toe kruipen nadat hij me bewust met een heleboel vragen had achtergelaten.

In plaats van te kloppen legde ik mijn hand tegen de deur en deed mijn ogen dicht. Wat ik daarmee hoopte te bereiken wist ik niet. In elk geval niet dat iemand de deur zou openrukken, maar dat was wel wat er gebeurde.

Calebs silhouet, omringd door maanlicht, verscheen in de deuropening. Dat Caleb niet degene was die voor me stond, merkte ik

aan Kassians koude, afwijzende aura. Die voelde ik zelfs in het donker, zonder zijn gezicht te zien. Ik voelde zijn doordringende blik en kromp inwendig ineen. Alleen al zijn aanwezigheid was genoeg om alles wat me dwarszat op te roepen.

Hij deed zwijgend een stap opzij en gebaarde dat ik binnen moest komen.

Ik piekerde er niet over om zijn uitnodiging te accepteren en de aardedonkere kamer binnen te gaan, waar ik alleen met hem zou zijn. Bijna alleen, want op het bed waarin duidelijk niemand had gelegen, lag Lancie te slapen. De kater leek zich niets aan te trekken van de vreemdeling die zich in Calebs lichaam bevond.

Terwijl ik Kassian strak aankeek, herhaalde ik de vraag die hij de eerste keer niet had beantwoord. ‘Leeft hij?’

Kassian ging in de deuropening staan en kwam daardoor zo dicht bij me dat ik omhoog moest kijken om zijn gezicht te zien. Het beviel hem blijkbaar om zo lang te zijn. Caleb was minstens een kop groter dan Kassians voormalige lichaam. Hij observeerde me vanaf zijn huidige hoogte en knikte uiteindelijk. ‘Als dat alles is...’

‘Ik wil bewijzen,’ eiste ik.

Kassian kneep zijn ogen tot spleetjes. Hij hief zijn kin, keek me door zijn versmalde ogen aan en glimlachte spottend op een duivelse manier. Dat Calebs mondhoeken daardoor krulden maakte het nog veel angstaanjager.

‘Je wilt dus bewijzen,’ zei hij sarcastisch. ‘Denk je dat ik tegen je lieg?’

‘Je hebt tot nu toe niets gedaan waaruit blijkt dat je mijn vertrouwen verdient,’ herinnerde ik hem.

De spottende glimlach werd breder. ‘Dat kan ik ook van jou